

GENERIC ANTHROPONIMES OR THE DENOMINATION OF THE “WHOEVER INDIVIDUAL”

Viorica Răileanu, PhD, The Institute of Philology of the Moldavian Academy of Sciences

Abstract: During the interpersonal communication, the interlocutor's calling is not always realized through the official name (the one which was conferred by the originally act of baptism), but often it's resorting to an extremely rich and varied arsenal of nominal substitutes serving as informal / non-conventional anthroponyms. One category is formed by the names realized at the individual level of the language which suppose the transformation of some official anthroponyms, already attested in the Romanian onomastic system, in pseudo - proper names, which we call conventionally generic anthroponyms. These nominal products rated more or less depreciatory, become characterizing labels, specific for more people. The ideal candidates for the position of generic anthroponyms were and are the first names most common in popular environment: Gheorghe, Mitică, Ion, Vasile etc. The relevance of this surnames is supported by several factors, seemed destined to the symbolization and allegories of names: the oldness of name, the frequency of use, the general spread of equivalents, the social environment which includes the name, the mentality of epoch which it belongs, the analogy with the value of generic names in other European languages etc. In terms of socio-cultural, the generic anthroponyms have semantic associative, descriptive, of differentiation, of individualization, evocative values. A similar mechanism is often used to produce the nicknames. Or, as in the case of the nickname, the surprise is equally great, because the assigning of the name has a motivation, is the result of a process of naming subsequently the official act and referring to a special component of the called humans' life, parallel to the daily life.

The creation of such names succeeds to surprise by its variety, by its originality and, especially, by the gratuity of the process. With this marginal, but quite stable and productive proceeding, the ingenuity of the oral and unconventional variants of the language demonstrates once again, the ludic and aesthetic trends.

Keywords: official name, nominal substitute, unconventional anthroponym, generic anthroponym, pseudo-name.

Pe parcursul procesului comunicativ (mai ales verbal, dar și nonverbal), participanții la interacțiune determină modificări în lumea înconjurătoare. Obiectele realității capătă nume.

Numirea este rezultatul unui *act de vorbire*, întrucât, printr-o secvență lingvistică, vorbitorul intenționează să transpună în limbaj o realitate extralingvistică, acționând asupra sistemului de cunoștințe ale interlocutorului.

În ultimele decenii procesul denomației personale¹ a luat amploare. În comunicarea interumană, apelarea interlocutorului nu se realizează întotdeauna prin intermediul numelui *oficial/convențional*, conferit în actul de botez în biserică/consemnat în Registrul Stării Civile, ci se recurge adesea la un arsenal extrem de bogat și de variat de *denomații propriale*², atribuite în afara proceselor instituționalizate, declinându-și astfel convenționalitatea (caracteristică intrinsecă numelui propriu), fapt ce ne permite a le desemna drept *antroponime neconvenționale*. *Formulele antroponimice*³ *neconvenționale* constituie un produs al creativității lingvistice libere a vorbitorului; el este cel care îi decide structura și creează noi unități „care capătă statut de antroponime numai dacă toată colectivitatea sau numai o parte a ei acceptă uzul referențial stabil și constant al formulelor în care apar” (Ionescu Perez 2007: 220).

Formulele antroponimice neconvenționale împrumută comportamentul semantic, pragmatic și gramatical al numelui propriu și dobândesc statut propriu numai în context. Aceste nume poartă cu ele un set de informații tipizante și sociologizante, devenite etichete caracterizante, mărci de identificare pentru mai multe persoane. Ele fac referire la o componentă specială a vieții persoanei/persoanelor numite, paralelă cu existența cotidiană, „sunt o prescurtare a unui mănunchi de descripții definite” (Kripke 2001: 34-35, 56), de proprietăți comportamentale care spun ceva despre referent. Din această perspectivă, formulele antroponimice în discuție funcționează ca nume generice, fapt pentru care le vom numi *antroponime generice/tipice*. *Antroponimele generice* tind să devină depreciative, pentru că lipsa de individualizare e un handicap.

„Pornind de la intenția de a categoriza, de a reuni într-o formulă indivizi care aparțin, în virtutea unui cumul de caracteristici morale și fizice, aceluiași gen proxim” (Felecan 2011: 239), antroponimele generice au caracter motivat și semnificativ (numele devine purtător de semnificație contextuală). Vom lua în discuție doar numele care provin din alte nume proprii și nu din apelative care s-au onimizat prin utilizare în discursuri, „în întrebuițare” (Coates 2006: 29).

Rezultatele atribuirii antroponimelor generice pot fi comparate cu metoda tradițională de motivare semantică a numelor din onomastica literară. Funcția lor însă e cu totul diferită, căci dacă numele din operele literare sunt referințe prototipice, sublimând și orientând receptarea felului de a fi al ființelor zămislite de creatorul textului, atunci, sub forma de antroponime generice, sunt desemnate, cel mai des, persoane reale. Un mecanism asemănător folosit și pentru *producerea poreclelor*. Ca și în cazul poreclei, surpriza e la fel de mare, pentru că atribuirea numelui are o motivație.

¹ Se impune lărgirea sferei semantice de cuprindere a noțiunii nume propriu de persoană/antroponim (cf. Manu 2011: 508).

² Felecan, Daiana, *Numeproprii și denomații propriale, între monovalență și polifonie. (Abordare pragmalingvistică)* http://www.upm.ro/facultati_departamente/stiinte_litere/conferinte/situl_integrare_europeana/Lucrari5/IETM5_Part39.pdf, vizitat pe 20.04.2015.

³ „Unități discursive prin care se realizează funcția de individualizare și de identificare a membrilor unui grup uman și a grupului considerat ca unitate” (cf. Ionescu Perez 2007: 218-219).

Cu două sute de ani în urmă, „românul tipic”, „reprezentat adesea în ipostaza caracteristică a „țăranului român”, purta nume specifice: *Bucur* și *Oprea*⁴, *Crăciun*. [...] În decursul timpului aceste nume au devenit cele mai potrivite pentru un cioban.” (Zafiu 2003)

În diferite perioade și în diferite regiuni istorice, denumirea „insului oarecare” pare a fi suferit oscilații considerabile. În momentul de față, limba română e reprezentată „de o serie întreagă de nume de persoană devenite emblematice. [...] Cum românul mediu trebuia – statistic vorbind – să fie de extracție rurală, candidații ideali pentru acest rol au fost numele cele mai răspândite în mediile populare. [...] Numele tipice au fost și sunt în continuare *Ion* și *Gheorghe*” (Zafiu 2014). Relevanța acestor prenume este sprijinită de răspândirea generală a echivalentelor lor în spațiul creștin și de analogia cu valoarea lor de nume generice în alte limbi europene.

„La funcția de reprezentare ar mai putea candida, dintre prenume, *Vasile* sau *Ilie*; în plus, anumite proverbe și expresii populare, examinate cândva de Tagliavini, ar mai sugera incerta genericitate contextuală a unor nume ca *Vlad*, *Matei* etc.” (Zafiu 2003)

Ca aplicație a celor spuse, am ales exemplificarea cu cel mai răspândit și mai frecvent nume de persoană nu numai la români, ci la toate popoarele europene: *Ion*. Forma românească *Ion* reproduce un vechi nume de persoană ebraic *Johanan*, la origine o formulă de mulțumire adresată divinității care a favorizat nașterea unui copil. „Popularitatea de care se bucură acest nume a făcut ca diferitele lui forme să devină tipice pentru popoarele care le folosesc, așa încât *Ivan* a ajuns să însemne «rus», *Janos* «maghiar», *Ion* «român» etc.” (Ionescu 1993: 173).

„Numele *Ion*, fiind cel mai răspândit printre români, ar putea fi considerat neutru din perspectiva diferitelor conotații posibile, dar și pentru că este printre numele cu cea mai largă circulație în lumea creștină, îmbrăcând expresii diferite de la o limbă la alta sau chiar în interiorul aceleiași limbi (*Ioan*, *Iovan*, *Ivan*, *Ian*, *Iohann*«es», *Iános*, *Jean*, *Jan*, *Juan*, *John*, *Giovanni* etc., mai toate cu forme hipocoristice). Dezvoltă pentru vorbitorii de limbă română mai multe valori, printre care: ființă umană, de sex bărbătesc, creștin etc. Acolo erau toți *Ionii* trimite la o colectivitate de oameni simpli, numele *Ion* fiind generic pentru oamenii simpli, ca cel mai obișnuit printre aceștia.” (Moldoveanu 2010: 13)

Cu origini grecești și la fel de răspândit la români și la popoarele europene este prenumele *Gheorghe*, viitorul *Gigel*, *Gogu*, *Ghiță* etc. Popularitatea lui se datorează Sfântului Gheorghe, vestitul luptător cu balaurul (dragonul). Cu timpul prenumele *Gheorghe* a devenit, din purtător de biruință, „omul de pe stradă”, „românul mediu” (Zafiu 2001: 11) și a dobândit, în mod ironic, sensul peiorativ „a fi țărănoi” (<http://www.123urban.ro/def/a%20fi%20gheorghe>). Această evoluție a semnificației prenumelui poate fi explicată prin mai mulți factori, inclusiv cel al frecvenței întrebuițării numelui. Or, potrivit statisticilor existente la Ministerul Tehnologiei Informației și Comunicațiilor, în Republica Moldova sunt mulți bărbați cu numele *Gheorghe* ori nume derivate din acesta. 45 463 de persoane poartă numele *Gheorghe*, 10 467 – *Gheorghe*, 2 – *Ghiorghe* și 1 – *Ghiorghe*. Aceștia li se adaugă cei numiți *George* – 119, *Georgi* – 5, cei 14

⁴ Numele, care azi funcționează mai ales ca patronimic, e într-adevăr atestat de documentele vechi. *Oprea* apare ca un nume laic specific românesc (folosit de obicei ca masculin, dar uneori și ca feminin). N.A. Constantinescu, autorul *Dicționarului onomastic românesc*, într-o exprimare destul de eufemistică, sugerează că ar fi vorba de un nume ce reprezenta o tentativă magică de oprire a șirului nașterilor într-o familie, cu sensul „să fie ultimul copil dorit”.

alintați *Gheorghiiță*, 61 de *Gicu*, 2 *Gică*, 1 *Gigel* etc. Numele este răspândit și printre femei. Cele mai multe au fost botezate cu numele *Georgeta* –984 de persoane, *Gheorghina* – 444, *Geta* – 36, *Gina* – 13, *Gheorghita* – 2 etc. Sensul decadent al numelui *Gheorghe* este accentuat și de formulele antroponimice neconvenționale răspândite: *Nu te face Gheorghe! Nu fi Gheorghe!* (<http://www.123urban.ro/def/a%20fi%20gheorghe>), *nea Gheorghe!* (Zafiu 2014), rostite în situații de nervi, când lipsa de o necesitate duce la frustrare.

„În momentul de față, valoarea emblematic-depreciativă e asociată destul de stabil numelui *Gigel*, folosit tot mai des fără inițială majusculă. Dacă *nea Gheorghe* omul simplu, de la țară, *Gigel* (hipocoristic de la *Gheorghe/George*, în forma împrumutată *Gigi*, adaptată prin diminutivare) e «mitocanul», cel mutat la oraș, cu pretenții de ascensiune socială. Conotațiile ironic-depreciative ale numelui sunt accentuate de statutul său de diminutiv” (Zafiu 2014). Tot din numele *Gheorghe* provin (pe filieră balcanică) hipocoristicele *Gogași Gogu* (cf. Constantinescu 1963: 66). „De la un tânăr prost, tont, neghiob, care purta prenumele *Goga* sau *Gogu*, prin metaforizarea acestor trăsături de caracter, *gog* a devenit nume comun, atribuit tinerilor cu asemenea metehne” (Cosniceanu 2004: 95). Sensul generic și depreciativ al lui *Gogua* fost înregistrat și explicat în *Dicționarul explicativ al limbii române*: „băiat sau tânăr prost, tont” (DEX 1998: 428). Este prezent și în uzul colocvial, păstrându-și sensul negativ.

Seria de panouri publicitare *Ce așteaptă Ghiță? De ce este fericit Ghiță?*, care împânzeau capitala Chișinăului acum câțiva ani, l-a transformat pe *Ghiță* în nume comun al fericitului deținător al cardului de reduceri *Fidesco* (lanț de alimentare).

Italianul Alfredo Lorenzo Ferrari a fotografiat panourile și le-a postat pe internet, însoțindu-le cu un text în italiană. Astfel, el le spunea tuturor italienilor și italiencelor că, la Chișinău, punctele „strategice” ale orașului sunt „tapetate” cu billboarduri ciudate (<http://www.zdg.md/diverse/circ-in-tramvai/ce-asteapta-ghita-de-ce-este-fericit-ghita>).

De ce totuși *Ghiță*? E știut faptul că utilizarea unui nume propriu în calitate de cuvânt-cheie în textul publicitar poate avea un impact puternic asupra beneficiarului. Numele proprii au capacitatea să influențeze destinatarul prin intermediul său denotativ și în special prin frecvența și notorietatea sa. Cunoaștem că *Ghiță*, hipocoristic prin trunchiere de la *Gheorghiiță*, s-a încetățenit la noi ca un nume „neonorabil”: *Ghiță* e nume de personaj al anecdotelor moldovenești, nume de personaj al cântecelor populare persiflante (cf. Pavel Stratan, „Liza și Ghiță”, „Ghiță” etc.), prin extindere, făcându-se comparații cu ființele umane, e nume atribuita-

nimalelor etc. Or, organizatorii campaniei, necunoscând conotațiile ironic-depreciative ale numelui, au redus din start numărul doritorilor de a deveni posesori ai acestui card.

Astăzi se crede că *Mitică* este un om al timpului său, că alt timp nu are. Numele *Mitică*, care are în spate un *Dumitru* (< gr. *Demetrios* „iubitor al pământului”), este unul dintre cele mai vechi și mai populare nume purtate de români în trecut, devenit aproape un simbol al românismului sau, în orice caz, al unei bune părți a acestuia: în Republica Moldova 35 825 de persoane poartă numele *Dumitru*. Prima atestare a numelui în texte românești este la 1387, sub forma *Dimitru*; varianta *Dumitru* o găsim pentru prima dată la 1429 (Ionescu 1993: 115). După 1500, apar o serie de derivate de la numele *Dumitru* (vezi Ionescu 1993: 114-115). Până și denumirea populară a sărbătorii *Sâmedru*, *Sâmedru*, *Sânedru* vine tot de la *Dumitru*, mai exact din forma latină *SanctusDemetrius*. Din cauza frecvenței, numele lui *Dumitru* se micșorează până la dimensiunile hipocoristicului *Mitică*. Revistele umoristice din trecut au popularizat numele *Mitică* pentru „cel care face glume proaste”. Conform *Dicționarului explicativ al limbii române*, cuvântul care derivă din numele propriu *Mitică* „este o persoană superficială și neserioasă” (DEX 1998: 641). Forma de plural *mitici* este denumirea peiorativă folosită pentru locuitorii Bucureștiului cu sensul de „bucureșteni” (Milică 2011: 190-191). Ex.: *No oameni nesimțți ca miticii ăștia mai rar vezi.* (<http://www.123urban.ro/def/mitic>)

Mitică, personajul generic, cu preocupări lingvistico-culturale, se naște în paginile *Universului* la 14 ianuarie 1900. E vorba de pândalnicul *Mitică* al lui Caragiale! El este un personaj colectiv, mai bine zis doar colectiv. Un *Mitică* individualizat și solitar este de neimaginat, căci numele e prea frecvent pentru a-l particulariza. „*Mitică* e Lache și e Mache, e Domnul și e Feciorul, e Costăchel și e Iordăchel, e șeful de cabinet și e impiegatul, e amicul X și e «eu». El nu e „nici tânăr, nici bătrân, nici frumos, nici urât, nici prea-prea, nici foarte-foarte; e un băiat potrivit în toate. Îl vedem pretutindeni în lumea de azi. Îl întâlnim atât de des „în prăvălii, pe stradă, pe jos [...], pe bicicletă, în vagon, în restaurant [...], – în fine, pretutindeni.” (<http://ro.wikisource.org/wiki/Mitică>)

Astăzi *Mitică* este o dulce calamitate națională. Ceea ce-l distinge, ceea ce-l face să aibă un caracter marcat este spiritul lui original și inventiv. Știe de toate câte nimic. *Mitică* este omul care pentru fiecare ocazie a vieții găsește un cuvânt de spirit la moment. *Mitică* are o magazie, un arsenal, o comoară de vorbe, de întrebări, de răspunsuri, care fac deliciile celor ce au fericirea să-l cunoască și pentru asta este foarte căutat și plăcut în societate. El trăiește prin cuvinte „memorabile” spuse și transmise din gură-n gură. „Și dacă acum o sută de ani era franțuzit, acum vorbește engleza, că așa e *trendy-flendy*. Nu spune că vorbește la celular, ci *lamolecular*. A sărbătorit mileniul și în 2000 și în 2001, de fiecare dată spunând cănu *te-a văzut de un mileniu*. Oamenii pe care îi întâlnește sunt fie *pașariști* (pe dinafară), fie *alifiști* (unși cu toate alifiile). Pentru el, pluralul lui *blog ebloage*, iar al lui *euro e euroi*. Are pe mașină lipite abțibilduri cu citate filosofice, precum *În frâne și în femei să nu te încrezi.*” (<http://www.mcworld.org/neclasificat/murit-a-oare-mitica/Posted on 13 September, 2007>)

„Tot ce există în lumea lui *Mitică* e pe măsura numelui său, adică diminutivat. Este o lume în care nu se petrec drame, ci dramolete, unde nu există Binele, dar totul se obține cu binișorul, unde multe rele mici te împiedică să vezi vreun Rău mare...

În lumea *Miticilor* nu există dragoste. Avem doar presimțirea unor amoruri care creează mai ales obligații sociale, intervenții, lanțuri și plase ale slăbiciunilor. [...]. În viața de zi cu zi, câte un *Mitică* înamorat ar putea face declarații imense sau calcule semisentimentale, semipolitice sau demersuri publice pentru pacea familială, dar îndărătul avalanșei vorbelor și gesturilor mari, amorul nu e nici cât o mărgică. Nici prietenie nu există în lumea *Miticilor*. Poate doar o prietenie la foc mic, asemănătoare până la confuzie cu simpla familiaritate. Amiciția este cea mai mică formă de prietenie. Fidelitatea, sacrificiul, bucuria de a împărtăși celuilalt sau cu celălalt sunt, în țara *Miticilor*, fie lipsite de vlagă, fie exagerate grotesc.” (Pârvulescu 1999)

– Mitică... și mai cum?

– E destul atâta: *Mitică* – de vreme ce și dumneata îl cunoști tot așa de bine ca și mine.

Mitică al nostru. Al dracului *Mitică*!

Numele feminine sunt mai puțin atestate ca nume generice. Ca prototip al performanței în treburile casnice le atestăm pe *Marița*, *Veta*, *Bubulina* (v. Felecan 2012). Orice soție modernă îi poate reproșa soțului său că a devenit *Marița* lui.

Maria, uneori *Măria*, este nevasta lui Ion din glumele autohtone. Ion nu apare în bancuri fără *Măria*, cum nu apare nici *Ițic* fără amicul său *Ștrul*.

Stephen Henighan consemnează, într-un articol publicat în cotidianul canadian *The Globe and Mail* (www.globeandmail.com), apariția volumului *The Natashas: The New Global Sex Trade*, semnat de Victor Malarek, în care protagoniste sunt femeile din Europa de Est: Rusia, Ucraina, Moldova și România, ce poartă un nume generic *Natasha* (<http://moldovaworld.deca.md/?p=468>). Doar o precizare seimpune: deși nu are deficiențe de vorbire, *Natașa*, care s-a născut și a trăit până acum în Moldova, încă nu știe românește.

Astăzi, mai mult ca niciodată, platitudinile și clișeele sunt mai la modă decât oricând. În vorbirea noastră își găsesc loc nume proprii care devin denumiri generice, desemnând categorii întregi de persoane. Adunate de la lume, se întorc la noi pline de savoarea unor semnificații speciale, caracterizante. Crearea unor astfel de nume e interesantă prin ingeniozitatea și, mai ales, prin gratuitatea procedului. Numele investigate reușesc să surprindă prin varietate, originalitate, iar uneori chiar și prin lipsa lor de originalitate. Prin utilizare repetată, cu valorile semnificate, în contexte identice, aceste formațiuni tind să se pragmaticalizeze, devenind mărci comunicative. Cei care se numesc realmente așa nu au nicio vină.

Nu poate fi vorba de o listă completă a numelor de persoane folosite ca nume generice, căci această listă e nesfârșită. În fiecare an, în fiecare zi aproape, apar exemple noi, unele dintre ele nu durează mult mai mult decât timpul necesar pentru nașterea lor, ele se primenesc neconținut. Cu acest procedeu marginal, dar destul de stabil și de productiv, ingeniozitatea variantelor orale și neconvenționale ale limbii demonstrează, o dată în plus, tendințele ludice și estetice.

BIBLIOGRAPHY:

- Manu, Magda 2011, *Pragmatică și antroponimie (considerații teoretice referitoare la sistemul apelativelor în limba română actuală)*. În *Numele și numirea. Actele Conferinței Internaționale de Onomastică, ediția I, Interferențe multietnice în antroponimie*, Felecan, Oliviu (coord.), Baia Mare, 19-21 septembrie 2011, Cluj-Napoca, Editura Mega, 503-513.
- Coates, Richard 2006, *Some consequences and critiques of The Pragmatic Theory of Properhood*. În „Onoma”, Journal of the International Council of Onomastic Sciences, vol. 41, Uppsala (Sweden), 27-44.
- Constantinescu, N.A. 1963, *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei Republicii Populare Române.
- Cosniceanu, Maria 2004, *Nume de familie*, Chișinău, Pontos.
- Felecan, Daiana 2011, *O categorie de apelative neconvenționale recente: numele comune atribuite persoanelor feminine din domeniul showbizului românesc*. În *Numele și numirea. Actele Conferinței Internaționale de Onomastică, ediția I, Interferențe multietnice în antroponimie*, Felecan, Oliviu (coord.), Baia Mare, 19-21 septembrie 2011, Cluj-Napoca, Editura Mega, 233-250.
- Felecan, Daiana 2012, *Antroponime cu valoare generică în limba română*. În *Limba română: direcții actuale în cercetarea lingvistică*. Vol. II. *Lexic, semantică, terminologii. Stilistică, pragmatică, retorică și argumentare*. Actele celui de al XI-lea Colocviu Internațional al Departamentului de Lingvistică, (București, 9-10 decembrie 2011), Rodica Zafiu, Ariadna Ștefănescu (eds.), București, Editura Universității din București, 79-93.
- Ionescu Perez, P. C. 2007, *Concepte, metodologie și terminologie în antroponimia romanică*. În *Limba română, limbă romanică*, S. Reinheimer Rîpeanu și I. Vintilă Rădulescu (coord.), București, Editura Academiei Române, 215-230
- Ionescu, C. 1993, *Mică enciclopedie onomastică*, Chișinău, Știința.
- Kripke, Saul A. 2001, *Numire și necesitate*, trad. de Mircea Dumitru, București, Editura All.
- Milică, Ioan 2011, *Agresarea numelui în discursul public*. În *Mass-media și democrația în România postcomunistă*, Iași, Institutul European, 183-204.
- Moldoveanu, Gheorghe C. 2010, *Antroponimia, parte integrantă a tradițiilor culturale românești (I)*. În: *Revista română*, nr. 3 (61), 13-15.
- Pârvulescu, Ioana 1999, *Alfabetul Domnilor: În Țara Miticilor*. În *România literară*, nr. 33. http://www.romlit.ro/n_tara_miticilor.
- Zafiu, Rodica 2001, *Curiozități onomastice*. În *România literară*, nr. 3, 11.
- Zafiu, Rodica 2003, *Păcatele limbii: Oprea, Bucur, Onea...* În *România literară*, 2003, nr. 9. http://www.romlit.ro/oprea_bucur_onea.
- Zafiu, Rodica 2014, *Cuvinte nepotrivite: Stan Păpușă*. În *Dilema veche*, 2014, nr. 532. <http://dilemaveche.ro/sectiune/tilc-show/articol/stan-papusa>, vizitat pe 27.04.2015
- DEX 1998 = *Dicționarul explicativ al limbii române*, București, Univers Enciclopedic.

http://www.upm.ro/facultati_departamente/stiinte_litere/conferinte/situl_integrare_europeana/Lucrari5/IETM5_Part39.pdf

<http://www.123urban.ro/def/a%20fi%20gheorghe>

<http://www.zdg.md/diverse/circ-in-tramvai/ce-asteapta-ghita-de-ce-este-fericit-ghita>

<http://www.123urban.ro/def/mitic>

<http://ro.wikisource.org/wiki/Mitică>

<http://www.mcworld.org/neclasificat/murit-a-oare-mitica> Posted on 13 September, 2007

www.globeandmail.com

<http://moldovaworld.deca.md/?p=468>